

Ігор Зіньковський

аспірант Національного університету
“Одеська юридична академія”,
старший слідчий в особливо важливих справах
управління спеціальних розслідувань
Департаменту спеціальних розслідувань
Генеральної прокуратури України,
м. Київ, Україна
criminal_process@onua.edu.ua

УДК 343.13

СТРОКИ ДОСУДОВОГО РОЗСЛІДУВАННЯ: ПРОБЛЕМИ ЗАСТОСУВАННЯ ОНОВЛЕНИХ НОРМ КРИМІНАЛЬНОГО ПРОЦЕСУАЛЬНОГО КОДЕКСУ УКРАЇНИ

Анотація. Питання строків досудового розслідування розглянуто у працях багатьох учених, проте нові зміни до Кримінального процесуального кодексу України (КПК України) щодо строків досудового розслідування знову зумовлюють актуальність цієї проблематики. Особливе занепокоєння викликають питання, що постають у процесі реалізації нових положень КПК України стосовно строків досудового розслідування.

Метою статті є аналіз сучасної нормативної регламентації строків досудового розслідування, з'ясування проблем, пов'язаних із її реалізацією, виявлення та оцінка недоліків нормативної регламентації строків досудового розслідування.

Також у статті наголошено, що нові правила не повною мірою корелюються із визначенням моменту спливу розумного строку у практиці Європейського суду з прав людини. Вказано на таке: продовження слідчим суддею строків досудового розслідування потребуватиме оцінки ним ефективності досудового розслідування, що традиційно належало до повноважень прокурора. Визначено недоліки нормативних формулювань щодо суб'єктів ініціації продовження строку досудового розслідування.

Зроблено висновок про деструктивність впливу нових правил стосовно строків досудового розслідування на захист прав потерпілих від кримінальних правопорушень і ефективність досудового розслідування загалом. Такою нормативною регламентацією не вдасться досягти розумного балансу публічних і приватних інтересів у кримінальному провадженні.

Автор пропонує досудове розслідування не обмежувати граничними строками, а питання про рух кримінальних проваджень, у яких нікому не повідомлено

про підозру, вирішувати за допомогою такого процесуального механізму, який не ставив би під сумнів можливість захисту особи, суспільства та держави від кримінальних правопорушень.

Ключові слова: строки досудового розслідування; слідчий; прокурор; слідчий суддя; повідомлення про підозру; розумність строків.

У Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод передбачено, що «кожен має право на справедливий і публічний розгляд його справи упродовж розумного строку»¹. У кримінальному провадженні цей строк обраховується «з дня пред'явлення особі “обвинувачення” в автономному та фактичному значенні цього терміна»², а «це може статись як до моменту розгляду справи в суді, так і з дня арешту, дня, коли відповідна особа була офіційно повідомлена, що проти неї висунуте обвинувачення у справі, або з дня, коли було розпочато попереднє слідство»³. Зазначене безпосередньо пов'язане з проблематикою строків досудового розслідування, які є формалізованим засобом забезпечення такого права.

Питання строків досудового розслідування розглянуто у працях таких вчених, як Ю. Аленін, В. Волошина, В. Гринюк, Л. Лобойко, В. Павловський, Д. Письменний, Г. Сисоєнко, О. Торбас, Д. Ягунов та інших. Однак нові зміни до КПК України щодо строків досудового розслідування знову привертають увагу до цієї проблематики, окремі аспекти якої уже досліджували В. Волошина, Х. Грицак, О. Дроздов, О. Дроздова, О. Корнага, Т. Лукашкіна, Є. Немчинов, М. Хавронюк, І. Цюприк, І. Щербак. Однак системних спеціальних досліджень цього питання поки що немає.

Отож *метою статті* є аналіз сучасної нормативної регламентації строків досудового розслідування, з'ясування проблем, пов'язаних із її реалізацією, виявлення та оцінка недоліків нормативної регламентації строків досудового розслідування.

Згідно зі змінами, внесеними до КПК України Законом України від 3 жовтня 2017 року «Про внесення змін до Господарського процесуального кодексу України, Цивільного процесуального кодексу України, Кодексу адміністративного судочинства України та інших законодавчих актів», передбачено кардинально інші, порівняно із редакцією КПК України 2012 року, правила, зокрема, два режими строків досудового розслідуван-

¹ Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод від 4 листопада 1950 року № 995_004, ратифікована Законом України від 17 липня 1997 року № 475/97-ВР. URL: http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_004 (дата звернення: 19.08.2018).

² Ващенко проти України: рішення Європейського суду з прав людини від 26 червня 2008 року, заява № 26864/03. URL: http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/974_401 (дата звернення: 19.08.2018).

³ Меріт проти України: рішення Європейського суду з прав людини від 30 березня 2004 року, заява № 66561/01. URL: http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/980_110 (дата звернення: 19.08.2018).

ня – до повідомлення про підозру та після повідомлення про підозру – відповідно, з різними порядками їх продовження.

У ст. 219 чинного КПК України, зокрема, вказано:

Строк досудового розслідування обчислюється з моменту внесення відомостей про кримінальне правопорушення до Єдиного реєстру досудових розслідувань до дня звернення до суду з обвинувальним актом, клопотанням про застосування примусових заходів медичного або виховного характеру, клопотанням про звільнення особи від кримінальної відповідальності або до дня ухвалення рішення про закриття кримінального провадження.

Строк досудового розслідування з моменту внесення відомостей про кримінальне правопорушення до Єдиного реєстру досудових розслідувань до дня повідомлення особі про підозру становить: шість місяців – у кримінальному провадженні щодо кримінального проступку; дванадцять місяців – у кримінальному провадженні щодо злочину невеликої або середньої тяжкості; вісімнадцять місяців – у кримінальному провадженні щодо тяжкого або особливо тяжкого злочину⁴.

Відповідно до ст. 284 КПК України:

<...> Якщо досудове розслідування злочину або кримінального проступку до моменту повідомлення особі про підозру неможливо закінчити у строк, зазначений в абзаці другому частини першої статті 219 цього Кодексу, вказаний строк може бути неодноразово продовжений слідчим суддею за клопотанням прокурора або слідчого, погодженого з прокурором <...>

<...> Слідчий, прокурор зобов'язані закрити кримінальне провадження також у разі, коли строк досудового розслідування закінчився та жодній особі не було повідомлено про підозру <...>⁵.

Своєю чергою, згідно зі ст. 219 КПК України:

<...> Досудове розслідування повинно бути закінчено:

- 1) протягом одного місяця з дня повідомлення особі про підозру у вчиненні кримінального проступку;
- 2) протягом двох місяців з дня повідомлення особі про підозру у вчиненні злочину⁶.

Як убачається зі ст. 294 КПК України:

<...> Якщо внаслідок складності провадження неможливо закінчити досудове розслідування з дня повідомлення особі про підозру у вчиненні кримінального проступку (дізнання) у цей строк, він може бути продовжений районним (міським) або іншим прирівняним до нього прокурором.

Якщо з дня повідомлення особі про підозру у вчиненні злочину досудове розслідування (досудове слідство) неможливо закінчити у строк, зазначений у пункті 1 абзацу третього частини першої статті 219 цього Кодексу, він може бути продовжений <...>

⁴ Кримінальний процесуальний кодекс України: Закон України від 13 квітня 2012 року № 4651-VI. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/4651-17> (дата звернення: 19.08.2018).

⁵ Там само.

⁶ Там само.

- 1) до трьох місяців – керівником місцевої прокуратури, заступником Генерального прокурора;
- 2) до шести місяців – слідчим суддею за клопотанням слідчого, погодженим з керівником регіональної прокуратури або його першим заступником чи заступником, заступниками Генерального прокурора;
- 3) до дванадцяти місяців – слідчим суддею за клопотанням слідчого, погодженим з Генеральним прокурором чи його заступниками⁷.

При цьому строк досудового розслідування, що закінчився, поновленню не підлягає. Також звернімо увагу на те, що ці правила ‘не мають зворотної дії в часі та застосовуються до справ, за якими відомості про кримінальне правопорушення внесені в Єдиний реєстр досудових розслідувань після введення в дію цих змін’⁸.

Така оновлена нормативна регламентація строків досудового розслідування зумовлює деякі питання з погляду її практичної реалізації та співвідношення з іншими положеннями чинного законодавства і практикою Європейського суду з прав людини (ЄСПЛ). Насамперед варто зазначити, що вказані правила не повною мірою корелюються із визначенням моменту спливу розумного строку в практиці ЄСПЛ, оскільки, хоча і наявні випадки, коли ЄСПЛ визнає, що відлік строку провадження може починатися з дня початку досудового розслідування, проте усталеною правовою позицією є те, що:

<...> у кримінальних справах “розумний строк”, передбачений статтею 6 параграфа 1 Конвенції, починається з того часу, коли особі було пред’явлено обвинувачення <...> “Обвинувачення” відповідно до положень статті 6 параграфа 1 може бути визначено як “офіційне повідомлення, надане особі уповноваженими представниками влади в підтвердження того, що вона вчинила злочин”, тобто надано визначення, яке також відповідає критерію, що “ситуація (підозрюваного) суттєво погіршилась”⁹.

Враховуючи, що на момент внесення відомостей до Єдиного реєстру досудових розслідувань (ЄРДР) може бути невідомо, яка особа причетна до вчинення кримінального правопорушення, то, відповідно, і не можна стверджувати про початок спливу розумних строків у тлумаченні ЄСПЛ.

Нині продовження слідчим суддею строків досудового розслідування потребуватиме оцінювання ним ефективності досудового розслідування, що традиційно належало до повноважень прокурора. На певні недоліки

⁷ Кримінальний процесуальний кодекс України (н 4).

⁸ Про внесення змін до Господарського процесуального кодексу України, Цивільного процесуального кодексу України, Кодексу адміністративного судочинства України та інших законодавчих актів: Закон України від 3 жовтня 2017 року № 2147-VIII. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2147%D0%B0-19#n2> (дата звернення: 02.08.2018).

⁹ Меріт проти України (н 3).

такого підходу вказували науковці¹⁰. При цьому чітко не регламентовано, чи потрібно прокурору – процесуальному керівнику погоджувати клопотання слідчого про продовження строку досудового розслідування, адже у ч. 1 ст. 294 КПК України вказано про таке погодження, у ст. ст. 295, 295-1 про це не зазначено, а в ч. 3 ст. 294 КПК України йдеться про погодження лише з керівником органу прокуратури.

Більше того, виникають питання навіть щодо визначення суб'єкта ініціювання продовження строків досудового розслідування: у ч. 1 ст. 294 та ч. 1 ст. 295 КПК України передбачено як суб'єктів клопотання слідчого та прокурора, в п. п. 2 і 3 ч. 3 ст. 294 КПК України – лише слідчого, у ч. 1 ст. 295-1 КПК України – слідчого та прокурора.

У ч. 1 ст. 294 КПК України закріплено:

Якщо досудове розслідування злочину або кримінального проступку до моменту повідомлення особі про підозру неможливо закінчити у строк, зазначений в абзаці другому частини першої статті 219 цього Кодексу, вказаний строк може бути неодноразово продовжений слідчим суддею за клопотанням прокурора або слідчого, погодженого з прокурором, на строк, встановлений пунктами 2 та 3 частини другої статті 219 цього Кодексу¹¹.

На певних технічних недоліках цих формулювань було наголошено у науковій літературі¹².

Окрім того, доцільно зауважити ще про один момент. Буквальне тлумачення ч. 1 ст. 219 та ч. 1 ст. 294 КПК України дає змогу вказати, що чітко не визначений у КПК України той строк досудового розслідування до повідомлення про підозру, який є загальним і зі впливом якого слід вирішувати питання про його продовження. Адже з огляду на ч. 1 ст. 294 КПК України строк має бути продовжений зі впливом, відповідно, шести, дванадцяти, вісімнадцяти місяців. Однак у ч. 1 ст. 284 КПК України чітко регламентовано, що 'слідчий, прокурор зобов'язані закрити кримінальне провадження також у разі, коли строк досудового розслідування, визначений статтею 219 цього Кодексу, закінчився та жодній особі не було повідомлено про підозру'¹³. Якими з цих правил необхідно керуватися при обрахуванні слідчими, прокурорами строків досудового розслідування, не зрозуміло.

У разі відмови слідчого судді у продовженні строку досудового розслідування прокурор, який здійснює нагляд за додержанням законів під час

¹⁰ Див.: М Хавронюк, 'Сім страхів латентних злочинців' <<http://racurs.ua/ua/1817-sim-strahiv-latentnyh-zlochynciv>> дата звернення 19 Серпень 2017.

¹¹ Кримінальний процесуальний кодекс України (н 4).

¹² Див.: Т Лукашкіна, 'Деякі проблеми визначення підстав для зупинення досудового розслідування в кримінальному провадженні України' в *Кримінальний процесуальний кодекс 2012 року: ідеологія та практика правозастосування: монографія* (Гельветика 2018) 726.

¹³ Там само.

проведення цього досудового розслідування, зобов'язаний протягом п'яти днів винести рішення про закінчення досудового розслідування. Однією з підстав для закриття кримінального провадження визначено таку:

<...> після повідомлення особі про підозру закінчився строк досудового розслідування, визначений статтею 219 цього Кодексу, крім випадку повідомлення особі про підозру у вчиненні тяжкого чи особливо тяжкого злочину проти життя та здоров'я особи¹⁴.

Водночас постає запитання: “Що робити, якщо строк досудового розслідування закінчився, проте особі повідомлено про підозру у вчиненні тяжкого чи особливо тяжкого злочину проти життя та здоров'я особи¹⁵?” Така нормативна регламентація аж ніяк не свідчить про “якість закону” у тлумаченні ЄСПЛ. Адже у рішеннях, зокрема, вказано:

<...> вислів “згідно із законом” насамперед потребує, щоб оскаржуване втручання мало певну підставу в національному законодавстві; він також стосується якості відповідного законодавства і вимагає, щоб воно було доступне відповідній особі, яка, крім того, повинна передбачати його наслідки для себе, а також це законодавство повинно відповідати принципу верховенства права¹⁶.

Таким чином, провадження, у яких є повідомлення особі про підозру у вчиненні тяжкого чи особливо тяжкого злочину проти життя та здоров'я особи, опиняються у “підвішеному стані” – не можуть бути закриті, хоча строки розслідування закінчилися. Натомість у ч. 5 ст. 28 КПК України чітко передбачено два можливі варіанти: ‘кожен має право, щоб обвинувачення щодо нього в найкоротший строк або стало предметом судового розгляду, або щоб відповідне кримінальне провадження щодо нього було закрито¹⁷. Постає запитання про долю таких проваджень, відповідь на яке за чинних норм КПК України дати не можна. Більше того, потенційно можливим є звернення сторони захисту до слідчого судді з клопотаннями відповідно до ч. 6 ст. 28 КПК України щодо встановлення строку для прийняття рішення про закінчення досудового розслідування – така практика мала місце і до початку дії цих норм¹⁸. Крім того, закінчення строків у таких провадженнях ставить під сумнів можливість продовження дії у цьому провадженні заходів забезпечення кримінального провадження,

¹⁴ Див.: Т Лукашкіна, ‘Деякі проблеми визначення підстав для зупинення досудового розслідування в кримінальному провадженні України’ (н 12).

¹⁵ Див.: М Хавронюк, ‘Сім страхів латентних злочинців’ (н 10).

¹⁶ Михайлюк та Петров проти України: рішення Європейського суду з прав людини від 10 грудня 2009 року, заява № 11932/02. URL: http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/974_500 (дата звернення: 19.08.2018).

¹⁷ Кримінальний процесуальний кодекс України (н 4).

¹⁸ Див.: І Глювюк, ‘Повноваження слідчого судді та забезпечення розумності строків досудового розслідування: проблемні питання реалізації’ (2017) 2(3) Вісник Асоціації слідчих суддів України 36–9.

оскільки їх потрібно застосовувати на стадії досудового розслідування у межах її строків, проте з огляду на положення КПК України щодо продовження строків досудового розслідування слідчий суддя питання стосовно цих заходів у разі відмови у продовження строку досудового розслідування не вирішує.

Доволі сумнівним є і те положення, що ухвала слідчого судді, прийнята за результатами розгляду клопотання про продовження строку досудового розслідування, оскарженню не підлягає, адже сторону обвинувачення позбавлено можливості довести помилковість або неповноту оцінки доводів свого клопотання перед судом апеляційної інстанції.

Частина 3 ст. 219 КПК України було доповнено таким положенням: ‘Строк із дня винесення постанови про зупинення кримінального провадження до дня її скасування слідчим суддею включається у строки, передбачені цією статтею’¹⁹. Доцільність вказаних змін пояснити складно, оскільки, приймаючи рішення про зупинення досудового розслідування (а не кримінального провадження, як помилково вказано у цій статті), слідчий, прокурор діють на власний розсуд, будучи впевненими, що є достатні підстави, передбачені у ст. 280 КПК України, для його прийняття. Разом із тим слідчий суддя може надати іншу оцінку цій постанові, й станеться так, що після скасування постанови про зупинення досудового розслідування продовжити його строк буде вже неможливо, бо він сплине. Більше того, така ухвала не підлягає апеляційному оскарженню. Це здатне звести нанівець усі результати досудового розслідування, відновлення прав потерпілого від кримінального правопорушення, а загалом – жодним чином не сприяє досягненню завдання кримінального провадження щодо захисту особи, суспільства та держави від кримінальних правопорушень, охорони прав, свобод і законних інтересів учасників кримінального провадження, оскільки у такому випадку віддано не виправдану перевагу приватним інтересам.

Однак, мабуть, найбільш критичною є норма ч. 1 ст. 284 КПК України, що ‘слідчий, прокурор зобов’язані закрити кримінальне провадження також у разі, коли строк досудового розслідування закінчився та жодній особі не було повідомлено про підозру’²⁰, бо на відміну від випадків, коли закінчилися строки після повідомлення про підозру, тут немає винятків щодо ‘тяжкого чи особливо тяжкого злочину проти життя та здоров’я особи’.

У контексті викладеного слушною убачається думка О. Дроздова й О. Дроздової:

¹⁹ Кримінальний процесуальний кодекс України (н 4).

²⁰ Там само.

Згідно з Декларацією прав людини на державу покладається обов'язок охороняти та забезпечувати правопорядок у суспільстві та своєчасно реагувати на порушення, тобто розслідувати вчинений злочин, встановити винних і відшкодувати потерпілій особі збитки. Також, наприклад, у процесуальному аспекті статей 2 (Право на життя) та 3 (Заборона катування) Конвенції про захист прав людини та основоположних свобод передбачено здійснення ефективного розслідування події кримінального правопорушення. Важливим є розуміння відмінності між строками досудового розслідування та строками давності притягнення особи до відповідальності. У першому випадку строки стосуються розслідування державою факту злочину і є головним її обов'язком, закріпленим як на національному, так і на міжнародному рівні. Тобто закриття слідчим справи, якщо протягом року нікому не було повідомлено про підозру, фактично знімає з держави обов'язок розслідування злочинів, що, безумовно, суперечить міжнародним стандартам²¹.

I. Цюприк, своєю чергою, вказує:

<...> закриття з підстав, визначених у абзаці 2 ч. 1 ст. 284 КПК України, окремих категорій кримінальних проваджень (насамперед про тяжкі та особливо тяжкі злочини проти основ національної безпеки України, проти життя та здоров'я особи, волі, честі та гідності особи, статевої свободи та статевої недоторканості, громадської безпеки, безпеки виробництва, безпеки руху та експлуатації транспорту, громадського порядку та моральності, злочини у сфері охорони державної таємниці, недоторканності державних кордонів, забезпечення призову та мобілізації, злочинів проти авторитету органів державної влади, органів місцевого самоврядування, об'єднань громадян та злочинів проти журналістів, правосуддя, встановленого порядку несення військової служби, миру, безпеки людства та міжнародного правопорядку, а також вчинені організованими групами чи злочинними організаціями) може призвести до зростання злочинності та інших негативних наслідків, пов'язаних із порушенням прав і свобод людини, громадської та національної безпеки держави²².

Відповідно, доцільною убачається пропозиція досудове розслідування вказаної категорії кримінальних правопорушень не обмежувати граничними строками (з дня внесення відомостей до ЄРДР до дня повідомлення про підозру).

Тобто можна стверджувати, що інтереси потерпілих від кримінальних правопорушень, інтереси держави та суспільства зовсім не враховуються, крім того, ця норма містить суттєві корупційні ризики, тому питання потрібно вирішувати не через вибіркове виведення певного кола кримінальних проваджень з-під дії норм, зазначених у абзаці 2 ч. 1 ст. 284 КПК України, а шляхом повернення до обрахування строку досудового розслі-

²¹ О Дроздов та О Дроздова, 'Аналітичний огляд окремих змін до Кримінального процесуального кодексу України, прийнятих законом № 2147-VIII' <http://unba.org.ua/assets/uploads/8eb4f3b02533a3c0ed03_file.pdf> дата звернення 19 Серпень 2018.

²² І Цюприк, 'Напрями удосконалення окремих положень кримінального процесуального законодавства України в контексті змін до КПК України' (2018) 1 Вісник прокуратури 30–1.

дування з моменту повідомлення про підозру, що, до речі, не суперечить Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод.

Таким чином, уведення в законодавство та практику двох режимів строків досудового розслідування можна оцінити критично, оскільки це може деструктивно вплинути і на захист прав потерпілих від кримінальних правопорушень, і на ефективність досудового розслідування загалом. Такою нормативною регламентацією не вдасться досягти розумного балансу публічних і приватних інтересів у кримінальному провадженні. Питання щодо руху кримінальних проваджень, у яких нікому не повідомлено про підозру, потрібно вирішувати за допомогою такого процесуального механізму (механізмів), який не ставив би під сумнів можливість захисту особи, суспільства та держави від кримінальних правопорушень, передусім потерпілого від кримінального правопорушення.

REFERENCES

List of legal documents

Legislation

1. Konventsiiia pro zahust prav liudyny i osnovopolozhnykh svobod [Convention for the Protection of Human Rights and Fundamental Freedoms] vid 4 lystopada 1950 roku № 995_004: ratyfikovana Zakonom Ukrainy [Ratified by the Law of Ukraine] vid 17 lypnia 1997 roku № 475/97-VR. URL: http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_004 (accessed: 19.08.2018) (*in Ukrainian*).
2. Kryminalnyi protsesualnyi kodeks Ukrainy [The Criminal Procedure Code of Ukraine]: Zakon Ukrainy [Law of Ukraine] vid 13 kvitnia 2012 roku № 4651-VI. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/4651-17> (accessed: 19.08.2018) (*in Ukrainian*).
3. Pro vnesennia zmin do Hospodarskoho protsesualnoho kodeksu Ukrainy, Tsyvilnoho protsesualnoho kodeksu Ukrainy, Kodeksu administratyvnoho sudochynstva Ukrainy ta inshykh zakonodavchykh aktiv [On Amendments to the Commercial Procedure Code of Ukraine, the Civil Procedure Code of Ukraine, the Code of Administrative Legal Proceedings of Ukraine and Other Legislative Acts]: Zakon Ukrainy [Law of Ukraine] vid 3 zhovtnia 2017 roku № 2147-VIII. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2147%D0%B0-19#n2> (accessed: 19.08.2018) (*in Ukrainian*).

Cases

4. *Merit v. Ukraine* App no 66561/01 (ECtHR, 30 March 2004). URL: http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/980_110 (accessed: 19.08.2018) (*in Ukrainian*).
5. *Mykhailiuk ta Petrov v. Ukraine* App no 11932/02 (ECtHR, 10 December 2009). URL: http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/974_500 (accessed: 19.08.2018) (*in Ukrainian*).
6. *Vashchenko v. Ukraine* App no 26864/03 (ECtHR, 26 June 2008). URL: http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/974_401 (accessed: 19.08.2018) (*in Ukrainian*).

Bibliography

Edited books

7. Lukashkina T, 'Deiaki problemy vyznachennia pidstav dlia zupynennia dosudovoho rozsliduvannia v kryminalnomu provadzhenni Ukrainy' ['Some Problems of Determining Grounds for Suspension of Pre-trial Investigation in Ukraine Criminal Proceedings'] v *Kryminalnyi protsesualnyi kodeks 2012 roku: ideolohiia ta praktyka pravozastosuvannia: monohrafiia* [Criminal Procedure Code of 2012: Ideology and Practice of Law Enforcement: Monograph] (Helvetyka 2018) 726 (in Ukrainian).

Journal articles

8. Hloviuk I, 'Povnovazhennia slidchoho suddi ta zabezpechennia rozumnosti strokiv dosudovoho rozsliduvannia: problemni pytannia realizatsii' ['The Powers of the Investigative Judge and Ensuring the Reasonable Time of the Pre-Trial Investigation: Problems of Implementation'] (2017) 2(3) *Visnyk Asotsiatsii slidchykh suddiv Ukrainy* 36–9 (in Ukrainian).
9. Tsiupryk I, 'Napriamy udoskonalennia okremykh polozhen kryminalnoho protsesualnoho zakonodavstva Ukrainy v konteksti zmin do KPK Ukrainy' ['Directions of Improvement of Certain Provisions of the Criminal Procedure Legislation of Ukraine in the Context of Changes to the CPC of Ukraine'] (2018) 1 *Visnyk prokuratury* 30–1 (in Ukrainian).

Websites

10. Drozdov O, Drozdova O, 'Analitychnyi ohliad okremykh zmin do Kryminalnoho protsesualnoho kodeksu Ukrainy, pryiniatykh zakonom № 2147-VIII' ['Analytical Review of Separate Amendments to the Criminal Procedure Code of Ukraine, adopted by the Law No. 2147-VIII'] <http://unba.org.ua/assets/uploads/8eb4f3b02533a3c0ed03_file.pdf> accessed 19 August 2018 (in Ukrainian).
11. Khavroniuk M, 'Sim strakhiv latentnykh zlochyntsyv' ['Seven Fears of Latent Criminals'] <<http://racurs.ua/ua/1817-sim-strahiv-latentnyh-zlochyntsyv>> accessed 19 August 2018 (in Ukrainian).

Ігор Зінковський

Ihor Zinkovskyi

PhD student,

National University "Odesa Law Academy",
senior investigator for especially important cases,
division for special investigations,
Prosecutor General's Office of Ukraine,
Kyiv, Ukraine

TIME FRAME OF A PRE-TRIAL INVESTIGATION:
PROBLEMS OF IMPLEMENTATION OF UPDATED NORMS
OF CRIMINAL PROCEDURE CODE OF UKRAINE

Abstract. The question of the time frame of a pre-trial investigation was considered in the works of many scientists, however, new changes to the Criminal Procedure Code of Ukraine (CPC Ukraine) regarding the time frame of a pre-trial investigation again determine the relevance of this issue. Of particular concern there are questions arising in the process of implementing the new provisions of the Criminal Procedure Code of Ukraine regarding the time frame of a pre-trial investigation.

The *purpose* of the article is to analyze the current regulatory framework for the terms of a pre-trial investigation, to clarify problems related to its implementation, to identify and assess the shortcomings of the regulatory framework for the time frame of a pre-trial investigation.

Also in the article it is noted that the new rules do not fully correspond with the determination of the time of expiration of a reasonable period in the practice of the European Court of Human Rights. The following is indicated: the continuation by the investigative judge of the terms of a pre-trial investigation will require them to evaluate the effectiveness of the pre-trial investigation, which traditionally belonged to the powers of the prosecutor. The shortcomings of the normative formulations regarding the subjects of initiation of the extension of the period of a pre-trial investigation are identified.

The conclusion is made about the destructive effect of the new rules regarding the timeframe of a pre-trial investigation in defense of the rights of victims of criminal offenses and on the effectiveness of a pre-trial investigation in general. Such a regulation will not be able to achieve a reasonable balance of public and private interests in criminal proceedings.

The author suggests that a pre-trial investigation should not be limited to deadlines, and the issue of the movement of criminal proceedings in which no one was informed of suspicion should be solved using a procedural mechanism that would not question the possibility of protecting individuals, society, and the state from criminal offenses.

Keywords: terms of pre-trial investigation; investigator; prosecutor; investigative judge; notice of suspicion; reasonableness of terms.